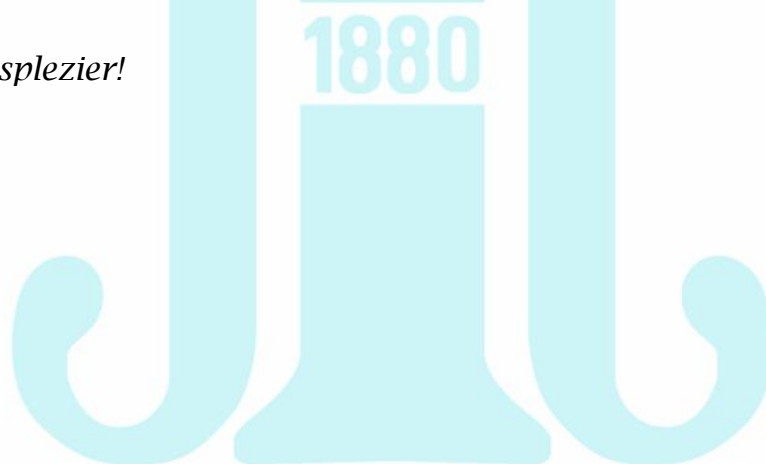

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

HOTEL DON JUAN

Een muzikale tragedie

1880
door

Guido Lauwaert

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2004

Nr.2854

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ELF tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier “aanvraag tot opvoering”. Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A. worden gestuurd.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING !

<p>Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk <i>HOTEL DON JUAN</i> op te voeren moet de naam van auteur <i>GUIDO LAUWAERT</i> vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.</p>

<p>De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.</p>
--

Wettelijk depot D/2004/0220/051
ISBN 978-90-385-08962

© 2004 Toneelfonds J. Janssens/Guido Lauwaert
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(4 dames – 7 heren – Figuratie)

VERTELLER

ORSON, beste vriend van Brando
 WAYNE, goede vriend van Britney
 BRANDO
 BRITNEY, vriendin van Brando
 BETTY, jobstudente
 JOHNNY, boyfriend van Betty
 KATHY, vriendin van Betty
 WILLY, boyfriend van Kathy
 HOPKINS, maître d'hotel
 GRACE, prinses van Monaco

Sam, pianist

EDELFIGURANTEN:

Arnold, portier
 Karloff, dokter

TER INFORMATIE

De verteller zit in een rolwagentje. De hele voorstelling is hij in de nabijheid van het podium te vinden. Soms integraal, soms met een halve voet. Hij is net hetzelfde gekleed als Brando.

De liedjes zijn vrije bewerkingen van Engelstalige uit het Interbellum. De oorspronkelijke teksten en de bewerkingen/vertalingen staan in de bijlage.

Orson is een saaie bourgeois met één afwijking: hij is een kettingroker. Voortdurend steekt hij een sigaartje op, doet enkele trekjes en gooit met een gebaar van afkeer het peukje in een asbak alsof het zijn laatste is. Twee minuten later zit hij toch weer in de rook. Tevens gebruikt hij het sigaartje als hulpmiddel om zijn gevoelens te uiten en uitspraken te onderlijnen. Naast die afwijking heeft Orson ook nog een raar trekje: hij praat zo raar, waardoor hij ongeloofwaardig overkomt.

Britney is een wat gezette dame, bazig type. De ene keer verschijnt zij als Walkure, de andere als Marianne, vervolgens als Frau SS, queen Victoria, Madame Farao, enzovoorts.

De maître d'hotel, meneer Hopkins, is gekleed in rokkostuum. Alvorens te zingen, aan het eind van het eerste deel, legt hij zijn jas keurig over een stoel, om die erna, alvorens te verdwijnen, weer netjes aan te trekken. In alles doet hij denken aan een Engelse butler en een kolonel, of een mix van beide.

Prinses Grace stottert, behalve als ze zingt. En zo heeft elke rol een afwijking om duimen en vingers van af te likken. Arnold, bijvoorbeeld, heeft de hele tijd een stokje in de mond waaraan hij likt, waarop hij kauwt.

EERSTE BEDRIJF

De lobby van Hotel don Juan - Vooravond

(Een pianist loopt toonladders op en af en zoekt naar een melodie. Af en toe stopt hij of herbegint; even lijkt het of hij een liedje gevonden heeft. Althans, wat hij speelt roept iets op maar heeft nog geen naam. De verteller op. Geeft een teken aan de pianist die gedempter gaat spelen.)

VERTELLER : *(tot het publiek)* Hello! Bonjour! Willkommen! Bienvenue!

Welkom in mijn onderwereld. Wat voor nieuws vandaag?

Niets nieuws! Dat dacht ik al. Elke dag hetzelfde liedje: hovaardigheid, gierigheid, nijd, gulzigheid, gramschap, traagheid... *(pauzeert even)* en uiteraard onkuisheid.

(denkt na) Onkuisheid! *(lacht)*

Onkuisheid is de mooiste van de...*(toont 7 vingers)*

Hoewel het tegendeel werd beweerd toen we...

jij en ik... jong waren.

Ik ben namelijk beschaafd opgevoed. Christelijk dus.

Alles wat leuk is... was saai. Alles was goed... wat kwaad is.

- Ik kon het tegendeel niet bewijzen...

dat kwaad goed is en saai leuk...

en omdat ik het tegendeel niet kon bewijzen...

werd ik een goedaardige kloon

van Henry Morton Stanley...

de ontdekkingsreiziger. - Stanley... van het stanleymes.

(gebaart dat de ene hand de andere afsnijdt)

Alex...andrië! De Nijl op! Naar het Victoria Meer!

En weer terug! Bestemming:

de zeven vangarmen van de Delta!

De wintertuin van de onkuisheid.

Het oerwoud onder de beschaving!

(denkt na; nijdig)

Het moest allemaal via een omweg gebeuren.

Om lijfstraffen te vermijden. *(toont zijn gekromde vingers)*

Ja, het onderwijs is nu eenmaal Onderwijs

en niet Bovenwijs.

Die omweg heette... en heet nog steeds...

ondanks de droom onder zwakstroom... Theater!

(half zingend en luid) They can't take that away from me!

(rijdt rond in het decor, kijkt voldaan naar de coulissen, de nok, en af)

(De pianist heeft de melodie gevonden die hij zocht. Het is 'In the mood' en eenmaal goed op dreef gaat hij luider spelen. Orson en Wayne al pratend op. Nemen plaats in een fauteuil. Piano verdwijnt weer naar de achtergrond.)

ORSON : *(rokend en een doosje sigaartjes tonend)*

Dokters! Dokters! - Ik blijf roken.

Roken is gezond en opent de geest.

En als een roker kanker krijgt, is het niet zijn schuld,
maar de schuld van de tabaksindustrie.

(neemt een nieuw trekje)

Héérlijk! Het kalmeert de zinnen en activeert de fantasie.

- Maar genoeg over roken.

Je had het over Britney, de vriendin van Brando,
die hem naar Hotel don Juan is gevolgd.

WAYNE : Zij was zo verbaasd over zijn vertrek,
dat ze hem achterna is gereisd, ja.

ORSON : Ik vrees, onder ons gezegd en gezwegen,
dat zij hier weinig plezier aan haar verliefdheid zal beleven.

WAYNE : Jeetje? Jij ziet het somber in.

Heeft Brando je bepaalde confidenties gedaan?

ORSON : Niet bepaald. Maar mijn neus...

WAYNE : Wat is er met je neus?

Kan hij nog wat anders dan rook spuwen?

ORSON : Mijn neus, waarde vriend Wayne,

is de bron van mijn instinct.

Hij vertelt me hoe de vork in de steel zit.

En voor Britney gaat het de foute kant op,

terwijl het voor iemand anders de goede kant opgaat,

snap je?

WAYNE : Maar Orson... hij gaf zijn woord!

ORSON : Jeugd... en een gegeven woord... dat is een contradictie.

WAYNE : Maar zijn avances, de brieven die hij schreef.

Zij heeft voor hem een ander laten staan, weet je?!

- Waren zijn woorden en beloften leugens en bedrog?

ORSON : Niet voor mij, waarde vriend, niet voor mij.

Als jij Brando zou kennen zoals ik hem ken,

zou je weten dat woordbreuk voor hem een kunstvorm is.

- Dus weet ik niet of zijn gevoelens voor Britney veranderd zijn.

Maar dat Brando in amoureuze zaken,

de grootste schurk is die er op aarde rondloopt,

valt niet te ontkennen.

- Om zijn lusten te bevredigen zijn alle vrouwen

van 18 jaar tot 47 slachtrijp.

WAYNE : En met zo iemand blijf jij bevriend?

(Brando op, maar blijft op de achtergrond.)

ORSON : Wat is het alternatief? Overal is er wat. –

En ik heb een doel.

WAYNE : Een doel? Je wil hem bekeren?

ORSON : Enfin, dat is niet zo belangrijk... momenteel.

- Bon, ik heb je dit alles openhartig toevertrouwd,

maar het blijft onder ons, nietwaar?

Als hij ooit te weten komt wat ik heb gezegd,
zweer ik bij hoog en laag dat je liegt, begrepen?

- O, pardon! Sigaartje?

WAYNE : Nee, dank je. Ik rook niet... meer. *(af)*

(De pianist laat zich even gelden maar verdwijnt dan weer naar de achtergrond.)

BRANDO : *(naderbij komend)*

Wat was dat voor een man met wie je
zonet stond te praten?

Als ik me niet vergis, was het een vriend van Britney.

ORSON : A, jij, Brando. - Ja, een vriend, denk ik.

BRANDO : Je draait rond de pot, Orson. Een vriend, close or clean?

ORSON : Het tweede. Een verre vriend. *(een flinke trek)*

BRANDO : En sinds wanneer is hij in Hotel don Juan?

ORSON : Sinds gisteravond.

BRANDO : Waarom?

ORSON : Dat kan je wel begrijpen, vermoed ik.

BRANDO : Ons vertrek, hé?

ORSON : Hij is er kapot van. Vroeg naar de reden.

BRANDO : Wat heb je geantwoord?

ORSON : Dat ik het niet wist.

BRANDO : Maar je weet het?

ORSON : Ik? - Ik denk... zoals gewoonlijk.

BRANDO : Zo, denk je dat?

ORSON : Ja.

BRANDO : Bingo.

ORSON : Je bent onverbeterlijk.

BRANDO : Is het een afwijking?

ORSON : *(schudt het hoofd)* Wat is ziek en wat gezond?

BRANDO : En vind je mijn manier van leven goed?

ORSON : Tja... wat zal ik zeggen?

BRANDO : Orson! Draai niet rond de pot.

ORSON : Wel... de ene kruipt, de andere gaat, een derde loopt.

BRANDO : Maar wat vind je er zelf van?

ORSON : Om eerlijk te zijn, Brando...

ik verkies één man één vrouw.

BRANDO : Is dat alles?

ORSON : God, als je het echt weten wil:

ik vind het gemeen, zoals jij vrouwen behandelt.

BRANDO : Gemeen!? Eén vrouw beminnen, dat is pas gemeen!

Ze willen allen bemind worden...

door hun man en door alle andere.

Niet dat je met alle begeerde vrouwen naar bed moet.

Nee, 99 % is voldoende.

- En zo zou ik nog uren kunnen doorgaan,

maar als ik nog even doorga

duurt mijn monoloog langer dan een verliefdheid.

Waardoor een verliefdheid verloren zou kunnen gaan.

Dat zou ik zéér, zéér jammer vinden.

ORSON : Met zulke mond is het versieren een makkie,

dat geef ik toe.

BRANDO : Iedereen is het gegeven, waarde vriend.

Als je je mond maar opendoet, tegenover de vrouw.

Een bloeiende bek vinden ze evenveel waard dan een ruiker bloemen.

- Jij bent aan zet.

ORSON : Ja, je brengt me in de war.

Je stelt de dingen zo voor of je gelijk hebt,

terwijl ik weet dat je manier van leven schandelijk is.

BRANDO : Zo! Wat voor een leven leid ik dan?

ORSON : O, een onberispelijk, naar de regels van de natuur...

maar naar de voorschriften van de maatschappij...

BRANDO : ... kan ik niet leven.

ORSON : Dat weet ik. Ik begrijp dat de natuur primeert...

maar de maatschappij corrigeert de excessen van de natuur.

BRANDO : Lulkoek!

ORSON : Enfin, je denkt en je doet wat je niet laten kunt,

maar vroeg of laat keert de losbandigheid zich tegen jou.

BRANDO : Maar, Orson! Leven volgens de natuur is logisch, of niet?

ORSON : Logisch voor jou, maar verwerpelijk voor een ander.

BRANDO : Och idioot! Ik heb je vroeger al gezegd

dat kritiek op mijn manier van leven me koud laat.

ORSON : Toch druist wat jij doet in tegen de wetten

van de beschaving.

BRANDO : Voor de zoveelste maal:

als een vrouw mijn hart steelt, wie is dan de dief?

Welnu, de helft van de bevolking is dief.

Daar trek ik tegen ten strijde...

ten bate van mijn eigen hart...

dat mij dierbaar is... en ik terug in mijn bezit wil.

ORSON : En jij bent opnieuw de dupe van een dief?

Of een dievegge.

Want meer dan liefde valt er bij jou niet te stelen.

BRANDO : Precies. Die ben ik achterna gereisd.

ORSON : En ben je niet bang voor de kerel in deze stad

die jou een goed jaar geleden wou killen,

omdat jij met zijn verloofde aan de haal ging?

BRANDO : Ik ging niet met haar aan de haal!

Zij ging met mij op de loop. En trouwens, zoals je weet:

ik heb hem bont en blauw geslagen in een verbaal gevecht.

ORSON : Wat neerkwam op een proces wegens belediging.

BRANDO : Ik ben vrijgesproken en

hij durft zich niet meer in het openbaar te vertonen.

ORSON : Mee eens. Maar zijn vrienden lopen nog vrij rond...

en zinnen op wraak... naar ik heb gehoord.

BRANDO : *(wuijft naar een paar vliegen)* Ach wat.

Laat ons niet denken aan narigheid zolang zij niet bestaat.

De vrouw die nu mijn hart gestolen heeft....

ORSON : ... heb je ontmoet... in een museum...

toen zij Brussel bezocht met haar vaste vriend.

BRANDO : Ja, een museum... en Brussel. Ja, hoe weet je dat?

ORSON : O, een nieuw lied op een oude wijs.

BRANDO : Nooit heb ik twee mensen gezien die zo gelukkig waren.

Ze keek hem aan met een verliefde blik die ik nog niet

kende. Maar toen zij van hem naar mij keek,

kende ik hem plotseling wel.

ORSON : O, o... onweer op komst.

BRANDO : Onweer? Een lucht zo blauw. - Luister:

elke avond komen zij in de bar van Hotel don Juan.

ORSON : Hier?

BRANDO : Hier, ja. - De pianist die je op de achtergrond hoort,

Sam, speelt dan oude hits.

Je weet hoe gek ik ben op oude liedjes.

Door mijn onkuisheid. Liedjes en passie:

twee handen op één buik.

- Welnu...

we hebben een lied ingestudeerd

dat ik voor haar zal zingen.

- De blikken, het timbre in de stem, mijn motoriek...

zullen haar verleiden... etcetera, etcetera...

ORSON : Ben je niet bang voor zijn reactie?

BRANDO : Hoe meer kabaal hij spint, hoe meer ik win.

- Het is nu etenstijd. We zijn alleen.

Zo meteen repeteren we het lied. Als je even wacht...

ORSON : Ik hoor het wel vanavond.

En ik moet dringend een grote boodschap doen. *(af)*

(Brando gaat tot bij de pianist, spreekt wat af en repeteert 'Varend op een vijver' [1]. Halverwege het lied komt Britney binnen, zonder dat hij het merkt. Als het lied afgelopen is, applaudisseert ze.)

BRANDO : *(schrikt)* O, jij... liefste lieveling.

BRITNEY : Dat je me nog herkent.!

Ik dacht: die ziet mij niet meer staan.

BRANDO : Ik wist niet dat jij hier was.

Wist ik het wel, dan had ik je opgewacht.

Dat spreekt toch vanzelf.

BRITNEY : Jouw blik, Brando, bevestigt wat ik vermoed.

BRANDO : Mijn blik? Mijn blik toont geen angst, Fluweeltje, maar schrik. En dat schrik en angst verschillen wil ik verklaren, straks, al...

BRITNEY : *(spottend)* ... varend op een vijver.

BRANDO : ... wandelend in het park... lekker dicht bij elkaar.

BRITNEY : Ik ben je niet gevolgd, Brando, om de liefde, hoewel ik nog steeds van je hou, maar om de reden van je vertrek te vernemen.

BRANDO : De reden van mijn vertrek? Die ken je toch. Nieuwsgierigheid... in der eeuwen der eeuwen.

Ik ben en blijf een zwerver, Juweeltje.

Al blijft mijn liefde voor jou pal overeind.

BRITNEY : Je liegt!

BRANDO : Eerlijk waar. Ik hou van jou... wil met je trouwen, over enkele weken, maanden, je zegt het maar, Truweeltje.

BRITNEY : Je meent het.

BRANDO : En of ik het meen.

- Ik hou zoveel van jou, dat ik op reis moest.

Was ik gebleven, bij jou, zou ik gek geworden zijn.

Van verlangen naar je slanke vingers, je huid, je borsten,

naar de teint van je pas gewassen haar...

het kreunen van je stem, terwijl we...
 de rust van je gezicht in het licht van de nacht,
 terwijl ik wacht op jouw ontwaken.
 En zo kan ik nog uren doorgaan maar...
 ik stop omdat je weet wat ik voor je voel.

BRITNEY : Holle praat, Brande. Ik hield van je fraaie zinnen,
 de wijze waarop jij gevoelens kan verwoorden,
 maar eenmaal je weg was en ik via via hoorde
 over jouw verslaafdheid aan bezette vrouwen,
 vielen mij de schellen van de ogen.

BRANDO : Je hebt gelijk, Prieeltje.

BRITNEY : En hou die suikerwoorden in je reet! Ik ben ze beu!

BRANDO : Ik mis de gave van één vrouw te houden.

Ik hou van jou, dat is werkelijk waar,
 maar ook van alle vrouwen...

BRITNEY : ... met een Grieks karakter en een Romeinse teint!

BRANDO : ... zoals jij, ja.

- Charmant, gecultiveerd, elegant en gedistingeerd.

De zwakke valt nu eenmaal voor de sterke.

Ik ben je ontvlucht, met een traan en en zucht.

Om mijn oprechte gevoelens voor jou,

zette ik mezelf in de kou.

Ik zoek, ik vind en ik verlies.

En om het verlies te dumpen ga ik weer op zoek.

Waardoor mijn passie telkens opnieuw weer rot,

voor zij liefde worden kan.

BRITNEY : Aan goedkope rijm heeft het je nooit ontbroken.

Dat ik dit niet eerder inzag...

Mijn moeder heeft gelijk. Ze waarschuwde mij...

maar liefde maakt blind... en doof.

BRANDO : Ik geloof, Kaneelt... Britney, dat het beter is...

BRITNEY : ... dat we scheiden vóór ons huwelijk. Je hebt gelijk.

Een geluk bij een ongeluk. Maar wees ervan overtuigd,
dat ik het hierbij niet laat.

Tenminste, niet ik, maar mijn broers.

De familie-eer is een heilig goed.

BRANDO : Met die materie heb je altijd miserie.

BRITNEY : En nemen zij geen wraak op smaak!

Zal ik in je geest blijven rondspoken!

In de meest vreselijke gedaanten!

BRANDO : Mijn fluit kijk ernaar uit.

BRITNEY : Spot maar. Geen mens tart ongestraft
de wetten van de liefde.

BRANDO : Salut, bonjour, auf wiedersehen, good bije.

Ik heb een afspraak...

BRITNEY : ... met een vrouw. Dat dacht ik al.

Jij kwal! Viezerd! Bedrieger! Leugenaar! Schoft!

(al scheldend en huilend af)

BRANDO : Britney! Morgen is een andere dag! - Kop op! - Luister!

*(De pianist zet 'Morgen wordt een mooie dag' [2] in. Brando zingt en danst .
Lichten doven langzaam tijdens de laatste regels en Brando af.)*

TWEEDE BEDRIJF

De bar van Hotel don Juan - Ochtend

(De verteller weer op. Hij grijnslacht.)

VERTELLER : Hoe vond u mij? Als chanteur en danser, bedoel ik.

- Liedjes... en dansen! Zijn mijn tweede passie...vrucht.
- - Luchtige liedjes. Geen liedjes met een grote boodschap.

(zingt op zoete toon de beginregels van 'Morgen wordt en mooie dag')

Een verhaaltje dat swingt en klinkt. In 142 seconden.

Pats! Het hart plat. Tranen. Van ontroering.

Hoe noemt men dat... in de onvoltooid tegenwoordige tijd? Tearjerker! - Juist.

Ik dank u uit de grond van mijn zoete mond.

Tearjerker!! - Veel karamel... weinig zuur.

Een puntje bastaardrijm, een snuifje schrikkelrijm, een paar druppels oogrijm. Je kent dat.

Makkelijk te vinden. Voor het oprapen. In het Engels.

De enige taal waarmee tearjerkers mondiaal succes hebben.

Ik heb er honderden vertaald...

op zoek naar het geheim van het geslijm... en gevonden!

Maar nooit kunnen imiteren. *(denkt na)*

Bij gebrek aan Afrikaans bloed... vermoed ik.

- Dat ritme, die schoonheid van het lichaam in beweging, eigen aan zwarten die zwart zien, zuiver zwart...

heeft mij altijd opgegeild. Niet erotisch... maar theatraal.

- Het lelijkste ras is het blanke ras...

het mooiste het zwarte!

En als je dan het zwarte ras vermengt

met de Engelse taal...

Wat krijg je dan? *(pauzeert even maar wacht niet op antwoord)*

Jazz!! - Waarom... ben ik niet zwart...

met een Engels hart?

Dan zou ik kunnen dansen en zingen als...

(denkt na, tikt met een wijsvinger op de leuning van zijn rolwagentje)

Dit wagentje... en ik... samen... een camera... flash back!

(steekt twee vingers hoog in de lucht en toont een zero; langzaam achteruitrijdend af)

(Betty en Johnny zijn aan het opruimen. Betty is duidelijk verliefd op Johnny en al wat hij zegt brengt haar in extase.)

BETTY : Is het echt waar, Johnny! Echt waar, kwam je net op tijd?

JOHNNY : Just in time, you know. Nog even en het was war.

BETTY : O, vertel op. Je stond achter de bar?

JOHNNY : Dees bar ja. En Willy, you know, stond aan de kassa.

Een beetje te suffen want het was al laat

en hij had gedronken.

Eén koppeltje nog. Een poppetje en een teddybeer.

En Sam, you know, was zijn piano aan het opruimen.

Toen kwamen er twee mannen binnen.

Ze nemen plaats aan een tafeltje naast het koppel

en bestellen a bottle of champain.

Ik had de fles nog niet ontkurkt of de grootste van de twee,

een schone type, dat moet ik zeggen,

in een knalgeel pak van Versace,

begint me daar te loeren naar dat poppetje,

te loeren als boer naar een Ufo.

'Willy,' I said, 'Willy, daar komt geheid shit van.

Wedden?' - En Willy turnt zich om en loekt ze aan.

Hij neemt er zijn tijd voor, you know him, en zegt:

'Niet mee moeien,' zegt hij,

'want wie zich moeit, shall pay the bill.'

Enfin, die man loerde maar an, en zoals ik voorspeld had...

BETTY : Jij hebt altijd al een goed oog gehad, Johnny.

JOHNNY : Ja, zowel mijn linker als mijn rechter oog.

- En de vriend van het poppetje,
begint dat gegluur op de zenuwen te werken,
en hij trekt met haar naar een andere tafel, daar,
aan de kant van de toiletten,
en die kerel makes een teken naar Sam, die aarzelt want...

BETTY : Hoe laat was het?

JOHNNY : Kort na middennacht, moet het geweest zijn.

En Sam put his back op zijn kruk,
dik tegen zijn zin, you know want...

BETTY : ... de klant is koning.

JOHNNY : Koning jawel. The king of Bastards.

En Sam was nog maar pas aan het spelen
of die man begint te zingen, op de melodie van Sam,
en hij danst erbij... zwiep, zwap, zwoop... you know,
het was meer spinnen with his back
en swingen with his front.

In de richting van het koppel.

Het poppetje kon er mee lachen maar de teddybeer niet.

Want halverwege the song springt hij recht,
glas in de hand, full house you know
en kiept de inhoud in the face van die kanarie.

BETTY : Wijn of bier?

JOHNNY : Wijn ja.

BETTY : Oeioei, dat maakt vlekken.

JOHNNY : Vlekken? It was on his frontdoor-window!

BETTY : Een paar druppels, schatje, zullen op zijn kleren gespat zijn, nee?

JOHNNY : It was Chateaufeuf du Pâpe! Dat maakt geen vlekken.

BETTY : O, dat wist ik niet. Ik dacht... En hoe is het dan verder gegaan?

JOHNNY : Met die Chateaufeuf?

BETTY : Nee, met die ruzie.

JOHNNY : O die ruzie. Hij bleef maar zingen, that noodle, you know.

Hij veegde niet eens zijn bakkes af.

Die teddybeer werd razend

en greep de kanarie by his throat

en hij zou hem gewurgd hebben, you know,

als ik niet tussenbeide was gekomen.

BETTY : Wauw! En? Was dat niet gevaarlijk?

JOHNNY : Dangerous? Ik, ik ben van niets en niemand afraid.

Ik sprong vanachter de bar en in een wip had ik ze gesplit.

'Fini!' riep ik. 'Closing time! Kom!

- Sam, gooi de piano dicht!

BETTY : En Willy?

JOHNNY : Willy? - Die verpinkte niet. You know him.

Hij bleef maar op zijn kassa tokkelen.

Waarschijnlijk had hij weer miserie met zijn rekeningen.

Maar hij was wel nuchter genoeg

om een stap opzij te zetten

en de lichten van de zaal te doven.

Two minutes later was het viertal opgelost.

Al heb ik het koppel a minute or two, three, laten wachten

tot de two pimpels goed en wel verdwenen waren

zodat ze not again zouden beginnen te knokken,

de kanarie en de teddybeer.

Voilà! Dat is het verslag van the battle of the bar.

BETTY : En dat poppetje? Hoe reageerde zij?

JOHNNY : Dat poppetje... hield zich op de background,

maar ik zag dat ze het zeer amusant vond.

She was happy with the whole show...

want ze lonkte naar de kanarie,

stak haar borsten vooruit en wapperde met haar benen.

You know, big Broodway-show.